

AHMET ATEŞ SEKİZ ÜÇMAG YEDİ TAMU UNLU İDİY

hayalci hücre: #76 ateş kitaplığı #3 | yedi tamu sekiz uçmag | ahmet ateş ©2025
hayalci hücre | bu kitabın türkçe yayın hakları ahmet ateş ve hayalci hücre
yayın'a aittir. | yayına hazırlayan: alişan şahin | kapak tasarımı-dizgi: nail
dünder | baskı-cilt: repar tasarım matbaa, yenibosna merkez mh. cemal ulusoy
cd. no: 43 bahçelievler/istanbul (sertifika no: 40675) | 1. baskı 2025 / istanbul |
isbn no: 978-625-6597-73-0 | sertifika no: 73832 | hayalci hücre yayın lema
yayıncılık basım dağıtım kırtasiye ticaret limited şirketi sinanoba mahallesi
aktay caddesi A3-27 blok no: 6a iç kapı no: 6 büyükçekmece / istanbul |
<https://hayalcihucre.com>

ahmet ateş

Okumayazmayı Afşarlı Haydar Tufan Dede'den kaptı (1957). Faşist ordu yönetimine karşı (1980) köylerde, kasabalarda, kentlerde sözlü gazete dağıtıcılığı yaptı (Eylül 1980-Mart 1981). Lübnan'da Demokratik Halk Cephesi'nde iş buldu. İsrail işgaline karşı direnişe katıldı (Haziran 1982). Suriye, Yunanistan, Almanya'da sürgünde yaşadı (1985-1992).

Yarına Doğru (1982), Gökyüzü (1986), Broy (1987), Kiraz (1993), Mavi (2003), Öykü-Şiir (2004) dergilerinde öykü, şiir, eleştiri yazıları yazdı. Sulucakarahöyük (2005-2012 Hacıbektaş) gazetesine haber, söyleşi, deneme, makale, eleştiri yazıları verdi. *İsla Negra Yolcusu* (roman 1993), *Yol Üzerine Düşünceler* (inceleme 2014) adlı yayınlanmış iki çalışması bulunuyor. Türkmenler ve Alevilikte bir zamanlar yer alan özgürlük düşüncesi ve kurumları üzerine çalışıyor.

ÖZET

“Tehlikenin olduğu yerde” der, Hölderlin; kurtuluş da çiçek açar. Yazgülü çocukluğundan gençliğine, bedeninin gücünün, becerisinin, ruhuyla uyumunun içinde kocaman bir benlik geliştirir. Bütün sevinçli insanlar gibi onun işi de derinlik ve yüksekliklerle değildir. Duyumsar, düşünür; içinde doğduğu ve var olduğu yüzeylerde keskin bir farkındalıkla yaşar gider.

Kötü bir şaka gibi, okulu bitirip yeni bir hayata, hayallerine kavuşacağı günlerde Yazgülü hastalanır. Bedeninde mor çiçekler açar. Teşhisler, tedaviler, hastaneler... Yazgülü içinde bir yerlerde gittikçe yüzeye çıkmaya çalışan bir ölüm duygusunu fark eder.

Bununla savaşıırken içinde yaşadığı toplum da bir denetim toplumuna geçmeye başlar. 12 Eylül’ün baskı, işkence ve korkuyu gündelik hayata yerleştirme siyasetleri...

Yazgülü bütün bu yıkıcı muktedirliklere karşı gündelik yaşamın belirleyiciliği içinde hayaller kurup geçmiş ve şimdideki arzularını kendi ilişkileri içinde geliştirdiği yeni bir etik anlayışla yeniden üretir. Bu üretim onun dönüşümü olup Yazgülü’ye Yedi Tamu Sekiz Uçmag’ı yaşatır.

İÇİNDEKİLER

~	
1. ALIŞMA	11
2. GİZEM	67
3. SAKINLIK	117
4. İŞKİL	159
5. SIKINTI	207
6. İKİRCİK	325
7. KAYGI	367
8. İNAT	399
~	

1.

ALİŞMA

“Ey yaşam ağaçları kış ne zaman? Birlik değiliz biz.
Değiliz göçmen kuş sürüleri gibi anlaşılmış...”
(Rainer Maria Rilke, Duino Ağaçları.)

Yine kasetçaları sonuna kadar açtı. Bu böyle gitmeyecek. Gitmeyecek derken ‘olmayacak, olamayacak’, yoksa ‘olmamalıyı’ mı düşündüm? Camlar zangır zangır, kapı kapalı olmasına rağmen camlar... zangırdamak mı, zıngırdamak mı? Hangisi içinde bulunduğum durumu -sinirli, öfkeli, sıkıntıdan patlayacak bir halde, üzgün, tedirgin tahammülümün son sınırında...- daha iyi gösteriyor, iyi? Yeter artık, dayanamıyorum düşüncelerimin, duygularımın, bedenimin çatlamasına!

“-Yeteer!”

Bağırdığımı duymuyor bile. Duysa, duymamazlıktan gelir. Duydun mu diye sorsam... Allah kahretsin, bu kızın, kız mı, kadın mı! Bir de dobralığı yok mu; bu denli açık seçikliği... samimi? Beni çıldırtıyor. “Ne bağıırıyorsun, duymadık mı, sağır mıyız? Elimdeki işi o saniye kesemem ya! Hem azıcık beklesen ne olur!” Hayvan, azıcık beklesem cehenneme gitmem ama sen ‘bir saniye Yazgülü Ab-la’ desen geberir misin?

Yıllardır çevremdeki insanların davranışları, aptalca davranışları, vurdumduymazlıkları, ilgisizlikleri, hiçbir şeye karşı aldırılmaz tavırları yüzünden kendimi yiyip hayır, daha tam olarak bunu beceremedim; ama erittim erittim yumruk kadar kaldım, neden, neden of! Biri bana hayvanca mı davranıyor, çağır yanına hemen, ‘def ol’ de, olsun bitsin! Neden daha fazlasına katlanıyorum? Beni bağlayan çıkarlarımdan ötede bir şeyler yok mu? İnsanmış, düzelirmiş, sinirim geçip gidermiş, güzellik iyilik... bunların hepsi şu pis duygusallığımdan değil de neden, neden?

“-Yeter Hanım!”

Yanına gideyim. Kendimi parçalarcasına bağırmanın alemi yok. Kendimle binlerce kez tartışıp artık hiçbir şeye öfkelenmeyeceğime karar vermedim miydi? Sakin, yavaş, ama etkili davranmayacak mıydım? Hepsinin canı cehenneme! İnsanlarla ne zaman bir araya gelsem hemen sorunlar çıkıyor. Suç hep bende mi? Ya her seferinde suç karşıdakilerde mi Yazgülü?

Annemi bu evden kovduğum zaman -nasıl da gözlerinden iri iri damlalar dökülüyordu. Zavallı kadın! Sessizce çekip gitmişti. Salondan geri geri çekilerek, başı önde... neden o sahne aklıma düştükçe annemin o an ayağındaki terliklerin ağız kısımlarındaki beyaz tüylere baktığımı hatırlıyorum? Yavaşça salonun kapısını kapattı. Kapı tamamen kapanmış mıydı? Ayakkabılarını giyerken bu kadar sessiz nasıl olabiliyordu? Dış kapıyı hiç ses çıkarmadan böyle nasıl kapatabiliyordu? Eski evimizdeki odamda yatığım dönemdeki gibi merdivenlerden sessizce süzülerek; ağlaması şiddetlenmiştir mutlaka sokağa ulaştığında; o an tam bunu düşünürken ben de ağlamaya başlamıştım. - Salonda yine aynı yerde kalakalmıştım... Onun geri dönüp boynuma sarılarak gönlümü almasını bekledim. Gelmedi. Telefon bile etmedi; bir hafta sonra artık dayanamayıp ben aradım annemi. Zavallı kadın, az çektirmedim sana!

Şu aptal sultana haddini bildireyim artık.

Odasında yok. Cehenneme mi gittin kadın? Kasetçalayın sesini azaltayım; azaltmak da ne, kesivereyim.

“-Nerdesin kız?”

Yoksa bir şey mi oldu? Banyo, burada da yok. Nereye gitti bu kadın? Tuvalet; alaturka tuvalette şey edemezmiş... alafrangayı ne zaman öğrendik ‘hanfendi?’ Alt tarafı bir hizmetçi parçası olduğuna göre çıktığın deliğin... haksızlık ediyorum... terbiyesizlik ediyorum. Bu kadın alafranga tuvaleti bulunan bir evde doğmuş olamaz mı? Yoksul bir

Çevrede doğup yaşamak zorunda kaldıysa bile kulbele-
rinde modern bir tuvalet... hem böyle bir şeyi yaşamının
hayatının bugüne kadar geçen bölümünde görmemiş olsa
bile bu kadının alaturkadan rahatsız olmasını bu olgu orta-
dan kaldırır mı? Bir şeyi bilebilmek için ille de onu gr-
mek, dokunmak, yaşamak gerekseydi yaşamımız hiç bu
denli değişebilir miydi? Böylesi bir tuvalete sahip olmanın
yceltilmeye, olmamanın da aşağılanmaya neden olacağını
gönlümün, değil, isli beynimin ortasına kim fısılda-
dı? (“Avrupalılar daha düne kadar tuvalet nedir bilmezdi.
Saraylarında böyle bir bölüm yoktu. Hatta o giyilmesi ve
ıkarılması saatlerce uğraş gerektiren giysilerine iş eder-
lerdi. Bu yüzden baharat ve parfüm merakı saraylarda ya-
yıldı.”) Tarih ğretmenin söylediklerini gerçek kabul eden,
hemen onu zihnimin dehlizlerine başkonuk eden ben değil
miydim? Kalkıp ona, ğretmenim o zaman neden biz Av-
rupa’yı kendimize örnek alıyoruz ki, diyemedim! İlerici,
uygar, ağdaş olmak, kendi toplumunu, devletini, dinini,
dilini, geleneklerini göksel görüp ötekileri cehennemleş-
tirmek mi hep? Haksızlığın kendisi bu sıfatların niteledik-
lerinde mi? Elin günahsız sözcüklerinin ne suı var; hak-
sızlığı gazete ilanıyla refakatçi diye kadını işe alıp onu
hizmeti gibi kullanmakta olan ben yapıyorum. Kullanıl-
makta olan değil.

Sahi bu saatte neden dışarı çıktı acaba?

Onun dışarı çıktığını nereden bildim? Dışarı, evin dışı.
Evin dışı, bitişik daire. Alt, st? Hepinizin canı cehenne-
me! Senin de tabii. Kadın değil misin, bir bakışa, bir gl-
ře, bir, bir hoş sze kanıverirsin hemen. Kanıp gittin ve
onlardan birinin, bir erkeğin altına yatıverdin. Ne malum?
Malumu alimi yok; hem bana ne bunlardan! Kendi yap-
madığım şeyleri... hiçbir zaman da yapamayacağım şeyi...
burada aptal aptal bekleyeceğime salona geçeyim. Bu iş de
bitti; kadın eve döner dönmez hemen yol vermeli ona.

(-Eşyalarını topla ve evimden hemen çık! Çabuk çabuk!)

Hayır. Sakin bir tarz tutturmalıyım.

(-Sevgili Yeter! Bana refakat etmeyip, kendine benden daha muhtaç insanlar bulmaktaki maharetinden dolayı işsiz kalmayacağını tahmin ederek, sözleşmemizi bozmanı ben de kabul ediyorum. Mümkün olan en kısa sürede, ama lütfen bu akşama kadar.)

Gece nasıl kalacağım? Bunu yapamam: evimden eski bir eşyayı kapıcıya aldırır gibi, yıllarca kullandığım, sevdiğim, onunla bir arada bulunmaktan haz duyduğum geçmiş zamanların hatırına, hiç olmazsa onun bir tarafının kırılıp dökülmemesi için duyduğum endişelerin hatırına onu... bir eşya değil bu kadın. Onu kapının önüne, daha beteri apartmanın dışına koyacaksam bile, o geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi rol kesip sabah kalkar kalkmaz gazeteye yeni bir refakatçi için ilan yazdırıp birini bulunca da ona, 'artık sana ihtiyacım kalmadı. Def olur musun orospu! Hah hah ha!' demeyi nasıl düşünebiliyorum? Düşündüm, değil mi!

Bizler kültürlü (aydınlanmış) ailelerden gelip sistemimizin sürmesi için çok küçük yaşlardan içimizin geçtiği, bayıldığı çağlarımıza kadar doldurduğumuz sıralarda tutturduğumuz kendimize özgü bir tarzla -hemcinslerimde özü hep aynı olmakla beraber- öğretmenlerimizi çok severiz, ortaokuldan itibaren öğretmenlerimiz hoca olurlar, onlara hiçbir zaman biz küçük aydınlanmışlar cepheden itiraz etmeyiz, edemeyiz, çünkü minnacık yüreklerimiz apaydınlanmış yuvalarımızda itaat ve korkuyla doldurulmuştur: cıss, haklısınız hocam, bir daha mı tövbe, gözlerime bak, gözlerime bak sen erkek hocam, sen de bak annem kılığındaki hocam, bak da ne dediğimi, hayır dediklerimi anla. Hepimiz adıydık, haksızlık bu, bunu da oralarda öğretmediniz mi öğretmenim, ben çok çalışkan bir insa-

nım, haksızlık etmeyi öğrendikten bu yana onu sürekli kullanırım, eğitim yaşantı kazandırır, eğitim bizi ilelebet sürmesi gereken hayat akışımıza hazırlar, bu başarının sacayağı okul, aile ve çevredir öğretmenim, haksızlığa okuldan sonra da devam etmemde ne kötülük var artık büyük olduklarım, bizim gibi davranmayanların, o sıralarda en arkada oturanların ve diğerlerinin ne önemi var. Hani o kaz kafalı, tiftik saçlı, kendini beğenmiş anarşist Bektaş, ilkel köylü cesaretiyle, bütün kabalığı içinde “ben sınıfta uluorta öğrencilerine bağırın bir hocanın dersini dinlemek istemiyorum. Dersinizi terk ediyorum. Bu yüzden beni yönetime şikayet mi edersiniz, cezalandırılmam için uğraşır mısınız... bu sizin sorunuz. Sonuçta başıma ne gelir, bunu hesap etmek de istemiyorum. Burada kişiliğimin, kişiliklerimizin aşağılanmasına daha fazla dayanmam. Gelecek korkusuyla bu tutumunuza katlanmak zorunda değilim,” demişti ya, böylesine kör bir cesaretin ne önemi vardı o zaman ve bütün zamanlarda. Bir insan nasıl bu kadar şiirsel, resimsel, müziksel ya da sanatçı gibi davranabilir, böylesi serserilerin hiç mi aptal anları, boşlukları, şaşkınlıkları, tereddütleri... vardır tabii. İnsanı çıldırtacak kadar güzel olan o anı yakalamak değil mi sorumuz; şiir hep devam eder, ki şiir bu süreklilikten doğar, doğdukça da insan ömrünü kendi içinde kopuntusuz yapar. Ya biz edimsizler (pasifistler, kadükler, hödükler, ataletçiler)... haksızlık, pasifizm de bir şey, aptal pasifizm de ciddi bir şey; biz hiçbir bok olmayan hep kafamızda ve gözlerimizde taşıdığımız bize ne getirip bizden ne götüreceğini bile çarpıp çıkaramadığımız şeyler için: okullar bitirmek, işe girmek ve kalabilmekte devam edebilmek için bazı cinslerimizde de yükselebilmek, emrimizde insanlar çok insanlar çalıştırabilmeye kafalarımızda ve gözbebeklerimizin en ortasında taşıdığımız yalvarıcı bir yapışkan korkuyu bile fark etmeden böylesi çıkışları mahkum ettik, olumsuz bulduk, tehlikeli saydık ki kişiliğimizi

savunmayı gereksiz bir uğraş görerek. Kişilik neydi ki? Soluk alan bir çiçek, vızıldayan bir arı, nevaiesini yuvarlayan kara bir böcek kişilikli miydi? Erdem varsa eğer böylesi şiirsel davranışlarda değil miydi, Ahlaksal tutarlılık vardıysa, bu durumda içinden rahatsız olan arkadaşlara deli fişek bir daveti, cesaretli olmaya bir çağırıcı da kapsamaz mıydı? “Şu kapıdan çıktığımda peşimden kimsenin çıkmasını beklemiyorum. Çıkarlarsa eğer bu terk edişin kendileriyle ilgili bir iş olacağını, fakat benimle bir ilgisi-nin bulunamayacağını belirtmek istiyorum.”

Sevgili Bektaş, seni üç arkadaş izlemişti. Kapkaranlık bölgemizden, bölgemizden? Bu okula kadar geliş yolu bulabilmiş olan ‘kızıl uydular’. Çoğunluğu oluşturanların halkından o üç arkadaşın, arkadaşın? Bektaş gibi bir anar-siste uymaları onların ‘suçunu’ daha da affedilmez kılardı. Çoğunluğun güvenli havasından azınlığın tehlikeli belirsizliğine girenlerin görecekleri zararlar karşısında pişmanlık duyguları olamaz mı? Peki sınıftan çıkarken bir kelime olsun neden söylemediniz? Şiir bir anlıktır... “sizi peykler! soluğunuzu burunlarınızdan fitil fitil getirtmezsem!” diyen hocamızdan neden olduğunu bilemediğim bir korkuyla... (yazık çocuklara,) hayır, neden korktuğumu düşünemediğim... (benimle ilgili bir şey) düşünmeye ihtiyaç yok ki, sadece rolümü oynarım, bütün roller aynı, sakın kendi tarzını katmayı unutma, korkup titreyerek de olsa her durumda bir yol buluverip ama sonuçta mutlaka ‘başarıya’ ulaşırız.

Tarzımızın dışında davranabilmek olası bir şey değil. Günümüz insanının davranışları akıla... değil “rationnel/rational”, pay/tayın sahibi olmakla ilgili olmalı sadece. Bu, yaşlı Tanrının yeni yeni keşfetmeye başladığımız yasaları olan mantık bilimine uymak demek, değil mi! Ya o uygunsuzlar, onların izleyicileri? Başka bir tarz, yoo, bu tarz olamaz, tarzdan öte başka bir şey, başka bir yol tutturduklarına göre bu bilimden, bu bilimin nesnesi olan nes-

ne/şeylerden... somut, müşahhas? Tatlı bir rahatlık sağlayan üstünlük, emir verme, hükmetme, sahip olma... payını alamamış... almamış usu az zavallılar azınlığı. Acıyor muyuz onlara? Hiç de değil, acıma gösterilerimizin arkasında o zavallıların var olmalarına seviniyoruz, seviniyoruz çünkü varlığımız onların varlıklarının varoluşunun doğrudan bir sonucu. Şimdi kim zavallı?

Aklımın bana emrettiği şeyleri artık ben de dinlemeyeceğim. Ortaklaşa aklın emirlerini... hiçbir emiri dinlemeyeceğim. Beni kullandıran, adileştiren, özgürlüğümü elimden kapıveren emir hiç olmazsa bu kadına karşı tarafımdan göreve gönderilmemeli. Ben insanım. Beni bu tekerlekli sandalyede insanca bir yaşamdan öteki gezegendeymişim kadar uzak gören o kadına karşı da insanım. Ona ne olduğumuzu hatırlatmaktan bir an bile, keşke annem... ağlamak istiyorum. Beni ağlarken görmemeli Yeter. Her an gelebilir; gelsin gelsin, ağlayacağım işte.

İlk işim şu duvarlardaki fotoğrafları kaldırtmak olacak. Büyüklükleri yetmezmiş gibi daha da büyülttüdüm onları... Neden? Bana bakmak zorunda, refakat etmek... bu şanssız insanlara bir zamanlar benim de kendileri gibi sağlam, kuvvetli bacaklara, güçlü kalçaya, yorulmaz kollara, sıkı bir karına... ancak aptallar düşünür böylesi saçmalıkları. Onların hepsini indirtip parçaladıktan sonra çöpe dolduracağım. Onlar ben değil, ben o resimlerdeki kız değil... anneciğim ben değil, hep içimdeki genç kız ağlıyor.

Canım anneciğim sana böyle seslenmeye hiç hakkım yok, biliyorum. Seni biraz da ben öldürmedim mi, yanında bunalımlara girerek, bağımsız bir yaşam gibi zırvalara inanıp seni sapasağlam insanların bile cesaret edemediği bu yaşama imrenip bin şekilde terk etmedim mi, yetmezmiş gibi seni bu evden kovmadım mı, hem çağırıp hem kovmadım mı ben?

Bu kahrolası tekerleklide yaşıyor olmama bakmadan seni azarlayıp... ağlamaktan bile çekinirdin yanımda; daha da çok acı çekeceğimden korkardın; üzüleceğimden, hüznleneceğimden, yaşama asılmayacağımdan, boş vereceğimden... bu halimde sana ne kadar güçlü olduğumu, hayır, canım anneciğim, kendime, kendime gösterirdim. Artık ağlamayacağım. Madem ağlamak zayıflık sayılıyor. Madem içimdeki kız bana yukarıdan bir bakışla acıyor.

Beni canı her istediğinde yalnız bırakan bu kadını... hiç olmazsa annem gibi, başka akrabalar gibi bana acıyarak bakmıyor, onlar gibi davranmıyor; içinden geldiği gibi... onu sürekli yanımda çalıştırmam için bana yaltaklanmıyor. Onu işten kovarım diye benden korkmuyor, benden hiçbir şeyden dolayı korkmuyor; yarından, bir ay sonrasından, aç açıkta kalırım diye endişelenmiyor. Peki bu kadından neden hazzetmiyor içim? Zaten ben bütün cesur ve cesaretlemini her koşulda gösterebilen insanlardan pek hoşlanmadım; pek? Hiç! Üstelik onları her zaman kıskandım. Sapa sağlamken de, o güzel bacaklarımla kilometrelerce koşabilirken... cesurlardan o zamanda da nefret ettim. Nasıl oluyordu da o bağımlı, kuşatılmış, kısıtlanmış şartlarda seslerini yükseltebiliyorlardı; nasıl oluyordu da o öfkeli seslerini hemen, zamandaş olarak eylemleri izliyordu!.. Onu gelir gelmez kapı dışarı edeceğim. Bunu yapamam. Bunu kendim için yapacağım: Haset ettiğim insanlardan biri de ben kendim olacağım. Bak gör kadın, bu tekerlekli sandalyede sana muhtaç olmadığımı anla bir!

Gel artık! Hiçbir şey olmamış gibi evin içinde dolaş. Odana gir çık; mutfığa, banyoya, hatta benim yatak odama geçip uzan; canın çekerse salona gelip karşımdaki üçlü koltuğa yat istersen. Ben hiçbir zaman düşmeyi göze alarak kendi başıma koltuğa, kanepeye, yatağa geçemeyeceğim galiba. Birileri acıyarak, belki de iğreniyorlardır, annem? Korkağın biriydi... yine mi suçlu, haksızlık bu? Peki, işten atılmak korkusuyla sesini çıkarmamak, her şeye evet

demek ile aman kızım üzülmesin de diyerek davranmanın arasında... acaba bana hep bu yüzden mi sustu? Hiç... böyle düşünmemeliyim. Neden? Evet, evet; hiç kendi rahatının benim mızımızlarımızla çekilmez naz ve ağıtlarımla bozulacağından korkup... ne gibi farklar, hayır, benzerlikler var?

Bu kız benden kaçtıysa ya? Hiç böylesi olur mu? Olur, her şey olabilir senin yanında. Bugün 27 Aralık. Haftalığını almadan, almak için bana uğramaya bile tenezzül etmeden çekip gitme cesaretini bu yoksul semtlerin çocukları, bu zavallılara oraları bile bırakmaya razı değiliz. Çok yazık, kadıncağız sadece bir “semestr” ortaokula gidebilmiş. Bu memlekette zaten bütün orospuların, bütün beceriksiz, embesil, ebleh, kıtık kafalıların anlattığı hep aynı hikayedir: “Ailem ikinci dönem (sömestr? Böyle çok önemli ve yaşamsal bir yazımı öğrenmesini engellemek için?) beni okula göndermedi. Bir kuaföre, terziye, ayakkabıcıya, elbise temizleyicisine... (kimi?) çırak verdiler. O kadar çok iş değiştirdim ki, birazını unuttum...” Bu da onların tarzı mı?

Bu kız benden kaçmış olmalı, hem de haftalığını almadan kaçmış olmalı ki onu buldurtup alnından üç kez öpeyim o zaman. Yetmez, tam iki hafta, hayır, tam bir aylık parayı peşin ödeyeyim ona. Çünkü cesaret edebilmek “semestr” yazabilmekten kıyaslanamaz derecede önemli ve yaşamsal bir içsellik. Bu kızın çekip gittiğini nerden biliyorsun Yazgülü? Orospu! Bu apartmanda onlarca dairenin içinde kendisini düzdürecek birini, yetinir mi, üç dört erkek bulmuştur bile.

Kendilerini düzdürmeyip iki kutsaldan birini -en önemlisi hangisi?- o geceye, müstakbel işortağına saklayan sadece biz apaydınlarıdır! Yoksullaştırılmışlar değil. Bu toplumda, bu kültürde çoğunluk yoksul değil mi? Çoğumuz böyle davranmıyor muyuz? Asıl evlilik bağına zorunlu

görüp ancak bir taraftan da onun gerektirdiklerini önemsemeyenler varlıklılar değil mi? Bu yoksul kesimi cinsel perhizde daha katı olur. Çünkü yaşamı sürdürebilmek evlilik denilen zorunlu bir dayanışma kurumuna bağlı. Yaşamak için kadınlar da o kurumun ilk istediği şey olan baki-relige sıkıca sarılır. Başka türlü davranmak nerdeyse ölü-mü göze almak demektir. Oropuluğu başka kesimlerde, sınıflarda, kültürlerde aramak daha uygun değil mi?

Bu kızcağızın cesaretini kıskandık mı şimdi? Kendimin bir daha hiçbir zaman... ne gülüyorsun? Gülerim, eşekliğe gülünmez de ne yapılır dersin? Aptallıklarına, bu toplumun, onun temel birimi ailenin, onların doldurduğu kafamın totemlerine, tabularına, bunları düşüncesizce benimseyip uygulayan bedenime, zihnime, ruhuma, yarın korkusuyla ne zaman gerçekleşeceği belli olmayan o aptalca ertelemelerime gülmekten başka nasıl yaklaşabilirim? Beklentiler, düşler, istekler, açığa çıktıkları zamanda yapılabilecek, yerine getirilebilecek bütün insanca şeyler aniden geliveren o yarında artık yapılamaz hale gelince herkesi güldürmez mi? Yoo, buna gülmemiştim. Bir daha diyebilmek için ‘bir’i tanımış olmak gerekirdi değil mi? Gülünç olan bir şey de bu biri benim asla yapamayacak oluşum. Yapsam bile... bunu düşünebilmek çok safça bir umut taşımak değil mi? Yapabilsem bile geçmiş zamanda çok istediğim halde yapmadığım, yapamadığım şey hiçbir iz bırakmadan –sadece geçmişte kalan sıkıntılar dışında– çekip gitmiş mi olur? Gitmiş olsa bile... canın cehenneme!

Hani bu konuya bir daha dönmeyecektim? Onu kafamdan silip atmıştım hani? Gülme, ben attım da... neden kadınları görünce, onları sıradan herhangi bir durumda düşününce aklıma hemen onların, bu işi erkeklerle yaparkenki duyumları, duyguları, aldıkları hazlar, zevkler, coşkular... belki de hiçbir şey duymuyorlar... geliyor? Duymaz olurlar mı hiç! Nasıl oluyor da hiç denemediğim, yaşamadığım bir konuda bu kadar kesin düşünebiliyorum? Başkalarına

anlatmış olsaydım, zorlandıkça, işime gelmediğini hissettikçe numara yapsaydım neyse, bunu insan kendine bir türlü açıklayabilir. Kendi kendime... o kadar da yabancı değil bu alan bana. İlle de bir erkekle bu işi, neden ikide bir iş diyorum, kendime bile o kelimeyi söyleyemiyorum... ille de söylemem gerekmez ki... kadınların neler hissedeceklerini yaklaşık... hayır, tamamen kavrayabiliyor, tasarlayabiliyorum. Filmler, kitaplar, resimler... sorunu böyle koymak kendimden bir kaçış değil mi? Tanrım, kırık dökük dolaylı duygu, bilgi, algılarla eksik gedik anlatımlardan cinselliği anlamaya çalışmaktan salakça bir şey olabilir mi?

Burada yapayalnız kalıp da geçmişten, gelecekte şikayet edip durmanın bir yararı yok. Kör müydün, yirmi dört yılını bomboş geçirmeseydin! cesaretin varidiyse çıkan bütün, hatta kendin fırsatlar yaratarak onları değerlendirseydin. İstedğin kadar, bıkana kadar, ölene... tövbe! Hamile mi kalırdın, kalsaydın! Doğursaydın hepsini. Üç, dört, yedi... hayvan kadın, yirmi dört yaşına kadar bir kadının nasıl bu sayıda doğum... ben dokuz doğururdum da ikinci bir denemeye ihtiyaç kalmazdı.

Ah, ne güçlü bir biliciymişsin baba! Modern, yok, çağdaş bir ailenin biricik kızıydım. Kardeşlerim, arkadaşlarım, hep o bilici adamdı. “Canım kızım, biz iki arkadaşız. Bu yüzden her şeyi sana açık açık söyleyeceğim. Elbet zamanı gelince senin de erkek arkadaşın olacak...” Ne zaman olacak bu babacığım? Sen güçlü bir kahin değil miydin? Hiç olmazsa benim için, bana kavuşmak için evrenin bir yanında biri, insanlığın düşmanlarını yok etmek için çabalarken bir yandan da bana kavuşmak için koşturan... koşturan yalnızca zaman... hiç olmazsa onu durdursaydım baba. Bunu yapamaz idiyse hiç ol... yaşıtılarımı, okul arkadaşlarımı, beni tanıyanları da yalnız, yapayalnız bıraksaydın benim gibi! Belki o zamana birini hem de bu halimle sadece yanımda kalmaya da olsa razı edebilirdim.

Günde bir saatçik de olsa yanımda kalmaya razı edebilme şansım doğardı bana acıyarak da olsa ben istediğim için de olsa yarım saat on beş dakika baba... iki arkadaş bile değilmişiz. Arkadaşlar birbirlerine karşı hiç böyle davranırlar mı, yasaların benim için koyduğu yaş sınırından sonra bile beni tam altı yıl beklettin. Bu sana yetmedi mi, yetmedi ki, çekip gittin; yetmedi ki annemi de aldın elimden... beni, beni de al çağır artık baba! Hayır, senden korkuyorum baba. Senden değil, tam değil, hiçbir yere, hiçbir zaman gidemem ben, burada böylece...

Ya gelmezse bu kadın? Polise telefon etsem... ne diyeceğim? Hizmetçim evden kaçtı. Onu hemen bulmanızı.... insanı tefe koyarlar, koysalar yine iyi; azarlarlar beni, kesin azarlarlar.

Hıh, üç gün sonra yılbaşı! Yeni bir yıl daha geliyor. Sevinsene haydi! Sevineyim, sevineyim. Yeni yılın değil, yılların nasıl geleceği bana neler getireceği, doğrusu benden neleri götüreceği daha okulu bitirir bitirmez belli olmamış mıydı? Ben anlamak istemedim, her şey apaçıktı da ben anlamak... Hiç olmazsa o iki yılın, gücümü bu denli yitirmedığım o iki yılın tadını çıkarsaydım. Çıkarabilseydim? Bir düşüşün, bir düşme başlangıcının tadı çıkarılabilir mi? Panik, düşüyor olduğuna inanmama, tutun... bir yerlere, bir şeylere tutunabilme çabasının telaşı. Ben ne yaptım o süreçte? Aptalca evden okula, okuldan eve koşturdum durdum. Niçin? Lüks bir restoranda bir kişiyle başa yenilecek bir yemek parası... o salakça meslek, iş gücü aşkı, aşk? Neden koşturduğumu bilmeden, düşünmeden... düşünmeden o iki yılımı bomboş geçirdim. Hiç olmazsa o yılları harcama; farkında, bilincinde olarak, isteyerek, tasarılar kurarak, yaparak yaşasaydım Tanrım! Hiç olmazsa bugünümde... haydi bütün aptallıkları yaptım, o iki yıldan sonraki... gücümü bugünkü kadar yitirmedığım onlarca günü, her şeyin aşağı yukarı belli olduğu o onlarca günü... kapı mı açıldı?

“-Yeteer?”

Kimsecikler yok. Keşke asansörü olmayan bir binada otursaydım. O zaman hiç olmazsa merdivenlerden inip çıkanların ayak seslerini işitirdim. Canım nasıl da sıcak bir bardak çay istiyor! Kendim yapamaz mıyım? Çaydanlık ocağın üstünde olsa bile çayı yukarıdaki dolaplardan birine kaldırmıştır. Neden? Ulaşamayayım, ona her an muhtaç kalayım diye? İyi yapmış; ona kim dedi mutfak düzenli olsun! Kim gül gibi kendi düzeni varken, hemen hemen her işini kendi kendine görebilirken, başkalarına güvenip işten güçten elini eteğini çekiverdi? Ben her kötülüğe layığım; layık değil müstahak... hak etmiş. Ettığımı buldum; edenler bir gün bulurlar mı?

Hani bu kızcağızı yanıma can yoldaşı olarak almıştım? Can yoldaşı? Ona iş yaptırdığım yetmiyormuş gibi bir de tepeden bakıyorum. Peki şimdiki duygularım ne? Tepedekilerin sahte alçakgönüllülüğü? Ne eksigi var bu kızcağızın? Benden... benim ne fazlalığım var bu kızcağızdan? Fazlalık? Bu tavrıma eşlik eden gülyüzlü iyiliksever alçakgönüllü ehlileştirici davranışlar, kan emicilerle hiçbir bağım yokken böyle davranmakla onlardan daha da adi... gerçekten hiçbir bağım yok mu? Çok! Ne olmuş, varsa bile böyle mi davranır insan? Gel artık kızım; gel ve hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçip otur. İstemiyorsan hiç konuşma. Somurt. Billahi! Söz, sana bir daha hiç bağırmayacağım. Seni hiç gücendirmeyeceğim. İstemiyorsan banyo yaparken sırtımı da keseleme. Olur ya, insanız iğrenebiliriz; zayıfız, güçsüzüz. Başkalarına dokunmak bizi ürpertebilir, midemizi bulandırır. Bundan sonra sadece tek başıma yapamayacağım işleri yapabileceğim hale getir yeter bana. Hepsi bu. İstemezsen hiçbir şeye karışma. Kapı?

Kapı açılmaz artık. Kapının açılmayacağını sabah düşünseydin. Dün, önceki gün, önceki tartışma... kavgalar,

önceki, daha önceki... Kızcağıza buradaki yaşamını çekilmez kılarırken düşünseydin. “Beğenmeyen çeker gider,” ne demek? Ben onun çekip gitmesini tavır tavır, davranış davranış beynine kazıdım. Şimdi de durmuş gelmesi için ona, Tanrıya yalvarıyorum. Niye? Çünkü ona ihtiyacım... hiç olmazsa yanımda, yaşadığım bu evde soluk alıp veren bir canlıya değil, bir insana, beni, benim içinde bulunduğum acıları anlayabilecek ve bu acıları birazcık da olsa ortadan kaldıracabilecek bir insana... dünyanın en iğrenç insanı, hayır, insanlıktan çıkmış benim. En çekilmez, dır-dırcı, en mikrop, kemirgen sömürgeci ahlaksız günahkar alçalmış düşmüş... bunu herkes biliyor. Allah da. Biliyor ki, beni bu vaziyette terk etti. Bu vaziyete itip terk etti. Canımı da almazsın artık. Yaptığım bütün kötülükleri bur-numdan fitil fitil... “Peykler, hepinizin canını burnunuzdan fitil fitil, (haydi ordan fitilci) getirmezsem!”

“-Yazgülü merhaba! Ya hiç olmazsa yemek kuyruğun-da okuma. Görenler de seni okumuyor da öyle görünmek istiyor sanacak!”

“-...”

“-Ne bakıyorsun? Herhalde espiri yaptık.”

“- ...”

“-Tamam doğrusu espiri değil, gerçeğin ta kendisi. Ne okuyorsun?”

“-Amerika, Kafka.”

“-Bari doğru dürüst bir şeylere yorsaydın gözlerini!”

“-Okudun mu sen?”

“-...”

“-Mutlaka okumuşsundur. Eğri büğrü olduğunu bildi-ğine göre.”

“-Tamam tamam. Özür dilerim. Aptalın biriyim ben. Kendimi şu kuyrukta duranların çoğundan farklı düşünmekle bambaşka biri olamayacağım hiçbir zaman.”

“-İlerlesene! Birileri araya girebilir.”

“-İştah bırakmadın ki bende. İki mars bir ters! En iyisi gideyim ben. Zaten yirmi dakikada sıra gelmez bize.”

“-Bu kadar hassas olmasan iyi olur senin için!”

“-Yok yok, hak ettim bu cezayı. Artık seni gördükçe hep bu çokbilmiş halimden dolayı senden utanırım. Belki Kafka’nın kitaplarına rastladıkça da iştahım kaçır.”

“-Heey Bektaş, ciddi misin sen, nereye gidiyorsun?”

“-Amerika’ya.”

Kaldığım yere daha öndeki sayfada bulunan mavi ipliği koyarak kitabı kapattım.Sıradan çıkıp gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Onlarca dakika yemek dağıtılan bölüme doğru tırtıl yürüyüşüyle ilerleyen sıradan çık git. “Kaynak yapmayalım hanımlar!” Bana hava atıp kuyruğun sonuna dolandığını mı düşündüm bir an? Belki de yemekleri beğenmeyip sıradan çıkıp gittin. Hayır, mutlaka ilki... beğenmesen ne yapabilirdin? Kılık kıyafet, her zaman iki üç günlük sakal... cebinde bir tost alacak para bile yoktur... Bak işte, tepeden bakmak kişiliğimin her döneminde baskınbir özelliği ki yıllar sonra Bektaş’ı hatırladığımda onun parasız olabileceğini, bütün parasızların ise aşağı sınıflardan işe yaramaz, beceriksiz insanlar olduğunu, onların bir tabak yemek karşısında olmadık cambazlığı yapabileceklerini, ekmeği hiçbir zaman, hiçbir koşulda reddedemeyecekleri saplantısına meze yapıyorum. Parasızlığı beynimden geçen ona bağlı yoksunluklarla ilgili olguları gösteren sözcüklere kısıklırak yediriveriyorum. Onursuz (parasız), gurursuz (parasız), doğrusuz (parasız)... sözcükler ne olursa olsun anlam, sözcüklerin gösterdiği mi? Anlamın gösteremedikleri ya, o halde nedir bir yargı? Düşünce... dilde,

dilimde, hayır dilin gösteremeyeceği, imleyemeyeceği yerlerde hazır olan, var olan yargılar, önyargılar... o kuyrukta beklerken olanlardan, bizim farkına varabildiğimiz şeylerden seninle aynı şeyleri mi anladık? Konuşma edimimizin bittiği zamana kadar geçen o kısa sürede aynı şeyleri yaşayarak mı anlaştık?

“-Geçmiş olsun Yazgülü! Seni iyi gördüm. Çık artık buradan Allah aşkına!

“-Teşekkür ederim Fatma. Çiçekler için çok sağ ol.”

“-Sana söz veriyorum, sen buradan çıkar çıkmaz bizim dörtlü çeteyi toplayacağım.Bende toplanacağız. Aramızda hiçbir erkek varlık olmayacak. Tam üç gün üç gece beraber eğleneceğiz. Uykusu gelene iki saat ‘half time’ vereceğiz. En az bir saat toplulukla kalanın bir mola hakkı daha olacak. Böylece hiçbirimizin hayatta yapmadığı bir şeyi, üç gün kesintisiz sohbet edebilmeyi yaşayacağız. Haberin var mı, Deli Bektaş’ı Antep’te gördüm. Masatenisi oynamayı epey ilerletmiş. Antep’teki şampiyonaya okul takımını getirmişti. İlkönce bir kapışalım dedik.Tabii beni biraz terletti. Maçtan sonra beleş şarabımı yudumlamak için Antep’in en güzel lokantasına gittik. Orada senin kullaklarını epey cınlattık. Bektaş senin rahatsızlığını duyunca çok üzüldü. Haberi yokmuş gerçekten. Bir ara çok duygusallaştı. ‘Benden adam mı olur, geçmişimden rahatsızlık duyup kaçmak isterken, güzel insanları da orada bırakıyorum. Birçoğunu çok özlememe rağmen onları sormayarak, aramayarak, görmeyerek unutmaya çalışıyorum. Sanki güzeli çirkiniyle o insanlardan kurtulursam varmam gereken yere, sanki öyle bir yer olabilirmiş gibi, daha kolay ulaşabilirmişim. Herkes bana sitem etse, küsse yeridir,’ dedi. Yazgülü, sen onunla okuldayken samimi bile değildin kız. Çocuk o kadar üzüldü ki saklamaya çalışmasına rağmen gözleri doldu vallahi. Bektaş’ı bir görsen şaşarsın. Bunca yıldan sonra zerre kadar değişmemiş. Yine duygu-

sal, dalgın, yine çocuksu. Antep'ten döner dönmez sana uğrayabileceğimi bilseydim, billahi onu da getirirdim. Takımı elenince turnuva sonuna kadar iki üç gün boş kaldı. Çocuk bu adam ya. Elenen diğer arkadaşlar tası tarağı toplayıp hemen ayrıldılar. Bektaş'ın öğrencileri de kendisi de hallerinden memnun. Hatta onlar bizim maçlara gelip tezahürat yaptılar. İnan insan böyle bir davranış karşısında çok seviniyor. Öğrencileri çok şeker gerçekten. Bektaş'a tribünde 'hoca bizi Diyarbakır'a gezmeye götür,' diye tezahürat yapıyordu haylazlar. Bütün salondaki insanlar katıla katıla onlara güldük. Aslında Bektaş bir ara Yazgü-lü'ye habersizce uğrayıversek, diye bir laf etti. Hadi gidelim desem, gelebilirdi sanıyorum."

(-Aaa, kimi görüyorum! Gel, gir gir ! Ooo, güller ! Çok teşekkür ederim Bektaş! Adresimi kimden aldın sahi? Ay, bayılacağım şimdi! İnsan önce bir telefon etmez mi! Aşk olsun, yıllardır bir selam bile göndermedin! Bir kart dahi yazmadın bana. Ben de artık bizi unuttu, demeye başlamıştım. Sahi evlendin mi? -Çüşş! Nerden çıktı bu soru şimdi? İnsan hiç olmazsa dolaylı bir tarzda sorar bunu. Nasıl?-Yeğenlerimizi -onun çocukları ikimizin de yeğeni?- de getirseydin keşke! Çocuklar için bir değişiklik olurdu.

-Hah ha, nerde bende evlenecek cesaret! Nerde çoluk çocuk sahibi olma talihi!

-Aşk olsun Bektaş, sende de cesaret yoksa yani, bu dünyada kimsede zerresi kalmamıştır. Peki ne bekliyorsun daha? -Oldu mu, uyanık düşte bile sana kimse, dünyanın en cesuru hatta, 'ben seni bekliyorum da...'diyemez.-)

Bektaş bu cümleyi gerçekte aynen söylemiş olsa ona inanır mısın? Çok beceriksizsin çok! Hayallerin, gündüz-düşlerinin, (gece)düşlerinin bile yasaları vardır. Yaşamımızda ne kadar derine düşmüş olsak bile -elden ayaktan mı, böyle tekerlekli bir yaşama düşmek gibi mi, lambanın

yanmadığı bir salonda yüzün kapıya dönük bir halde, kulakların göz kesildiği, karanlığın, gelen her akşamın karanlığının o birbirinin tıpkısı pis uğultusu altında neyi beklediğini bilmeden bekleyip durduğumuz en aşağılara, en yalnızlıklara düşmüş gibi mi?- beynimiz hala bu ilişkiler, bize dışımızdan dayatılan bu ilişkilerin kuralları altında çalışırken –acaba?- hayallerimizde bile yaşamda bulduğumuz –nasıl buluyoruz, biz mi uyduruyoruz, bulduğumuzu, böyle şeylerin hayatta her zaman var olduğunu herkes her saniye söylemiyor mu?-nedensellik bağı, ilkelerini kurmak, bulmak zorunda değil miyiz? Bektaş'ın beni araması için bir neden olmalı, değil mi? Sonra insanlar öyle damdan düşer gibi çıkıp gelebilirler mi? Yedi yıl boyunca bir selam bile göndermeyen, hastanelere, kliniklere, oralarda bulunduğum sıralarda ihtiyaç duyduğum vazgeçilmez aranıp sorulma zamanlarında bir tek gül, bir tek çiçek bile göndermeyen bir insan, biri...

Herkes kayboldu. Herkesi ben, ben kaybettim. Başıma bunların gelebileceğini hayalime bile getiremezken kimseyle derin bir arkadaşlık, dostluk, sevgililik kurmaktan bile isteye kaçtım. Fırsat çıktıkça, çıkmazsa ben yaratıyor, çevremdeki insanları ısırarak zehirliyordum. Kime ne diyebilirim şimdi? Ne olur biriniz, bir Allahın kulu kapımı tıklatıversin! Sizden bir şey beklemiyorum. Sadece içeri girin; kalmak istemezseniz hemen çıkıp gidin. Bir an, bir bakışlık halimi görün. Benim nasıl yaşadığımı algılayın yeter. Anlamayın, kavramayın, paylaşmayın tek. Tanrım ben ne yaptım sana? Kime ne yaptım ben? Ellerinden etmeklerini mi kaptım? Onları aç mı bıraktım? Sen sen olseydin –tövbe!- bunları bana reva görmezdin. Sen nasıl kıyarsın daha yirmilerinin başında olan bir kızcağıza? Erkeklerle yatıp günah mı işledim? Yoksulun varsılın malını mı çaldım, yalan mı söyledim; arkadaşlarıma, komşularıma hasetlik mi ettim, koğu gaybet mi ettim? Birini mi öldürdüm banka mı soydum... “...adam kaçırmak ve banka

soymak suçlarından...” Hah ha, suçluların kafamın derinliklerindeki cinsiyeti! Musa’nın kitabından hiç kurtulamadık mı? Yapmadığım şeyleri sıralayıp mutlak haklılığımı ona da onaylatmak isterken, zihnimde kadın olmaktan dolayı bu eylemlerden uzak olduğum... tam bu muydu? Kadın olmaktan dolayı böylesi işlere gücümün yetmeyeceği, cesaretsizliğimin ve korkarlığımın beni bu suçlardan başışık kıldığı, iradem dışı arınmışlık ve suçsuzluğu kendime yakıştıran? Böyle olmamalı, daha çok, daha çok ne? Basit iki düşünceyi ne zaman birbirine ekleyebildim ki!.. Hele bu sandalyeyle mekanize olacağımın ortaya çıkar gibi olduğu -bütün dişlek ve mutlak iyimser doktorların “umut kesilmez” diye başlayan tıratlarına rağmen- belli olduğu desem daha uygun düşecek... beş yıldan beri, beş yıldan beri ne? Zihnim bir daha toparlayamayacağım şekle çoktan girdi. Bunun da mı tedavisi yok? Iıh, bir daha üste para ödeyerek ve gizliden gizliye kendi-beceriksizliklerini, acizliklerini, bilgiç yüzşüzlüklerini, kapatmak için gözle-riyle fısıldaşanlara bir deney nesnesi olmayacağım; bir deney insanı sayılmayı asla kabul etmeyeceğim.

Bu karanlıkta başka sıkıntım kalmadı da fantezi üretiyorum. Fantezi elle tutulur bir şey mi ki “üretiyorum” diyorum? Fantezi kuruyorum... kuruyan fantezilerim değil, aksine saat be saat, gün be gün -eskilerde yeşeren, yeşillenen- şimdilerde kuryan, solan, bir şeyleri uçuşan bedenim. Kas... etim, sinirim, derim... kurumaya daha hızlı devam ederim de bir an önce kurtulurum inşallah!

“-Geçeri gün yemekhanede onca dakika bekledikten sonra neden sıradan çıkıp gittin? Madem gidecektin niye o kadar bekledin; orada ağır kokular içinde yitirdiğin zamana yazık değil miydi? Gerçekten çok gülünçsün!”

“-Şimdi beni utandırman şart mıydı yani! Zaten ben hep kendimi kendime karşı utandırmayı iyi becerirken bir de sen.”

“-Seni utandırmak istemedim. Hem bana ne senin yaptıklarından! Herkes istediğini yapar; yeter ki sonuçlarına katlanmaya razı olsun... Birazcık sırtımdan öne doğru yüklenene. Ah, yavaş ol! Canımı acıttın.”

“-Özür, sen aksini belirtmedikçe ne kadar yükleneneğimi nasıl ayarlayabilirdim ki!”

“-Bir türlü iyice ısınana kadar koşmaya sabrederemiyorum. Sen otur şimdi yere bakayım. Bacaklarını iyice aç! Daha açabilirsin görünüyor. Böyle.”

“-Ahh!”

“-Ne oldu? Bırak numarayı! Kaslarının ne kadar yumuşak ve esnek olduğunu anlamayacak kadar budala mıyım?”

“-Şimdi de beni numaradan bağırđığıma inandırmaya çalışıyorsun. Pes doğrusu, kendi duyumlarımdan şüphele-nir oldum! Yazgölü benim şimdi hiçbir yerim acımadı değil mi? Yoo, bacaklarımda arasındaki yırtılma sesini ve onun verdiği acıyı şüphesiz duydum. Senin kendinde gerçeğin, oradaki durumum benim acımı geçirmiyor hiç; benim çok bilmiş bundan dolayı da çok yanılmış ablam! Haydi var mısın, bayılıncaya kadar koşalım!”

“-Haydi!”

Bu akşam da Bektaş’a takıldım. Neden acaba? Yıllardır birkaç saniyelik hatırlamaların dışında onunla bu denli uzun uğraştığım olmamıştı. Neden? İlle de neden mi? Takıldım işte, güzel değil mi... ne güzel? Bektaş mı, onunla yaşadığım, yaşadığımı sandığım toplamı bir saati geçmeyecek hatırlamalarımda süresi mi? Onun da içinde olduğu yaşantılar mı? Sahi o koca zamanda gerçekten de toplam bir saat kadar mı karşılaştık Bektaş’la? Saçmalıyorum, topu topu yüz seksen öğrencinin olduğu bir bölümde, tatillerde bile -yüzme, kayak, izcilik kamplarında- beraber olduğumuz bizim devreden elli altmış öğrenciden biriyle

bu denli kısa bir zaman birlikte bulunabilmeyi nasıl becermiş olabilirim? Kimsenin saklısı gizlisi... kimseyle ilgilenmesek, ilişki kurmasak bile herkesin yaşamı gözümün önündeyken... öyle miydi?

Sokağın karşısındaki apartmanda, karşı dairede ışığı açtılar. Orası mutfak olmalı. Pencere daha küçük. Gölgeler. Kadınlar. Yemek telaşı... saat yedi mi oldu? Evet, işgünlerinde her akşam tam yedide, hiç şaşmaz mı bu insanlar? Belki bir dakika erken ya da geç...

Işığı açmam iyi... iyi? Böylelikle beni boğan karanlık geçmiş günlerden uzaklaşıp şimdime... şimdime beni boğmuyor mu; eski günlerden uzaklaşmak sığındığım adacıkları batırmak olmuyor mu? Kendi parmaklarımla... parmağım, sağ işaret parmağım, şahadet... aç/kapat, parmağım... la...

“-Yavrucuğum bu televizyonu bana ver. Sana son model, uzaktan kumandalı...”

Hayır anne! Hiç olmazsa televizyonu açmak için bulunduğum yerden oraya kadar gitmek için kollarımı kullanıyorum. Bir faydası yok ya! Kızım kaç kez karar aldın: Senin için iyileşme denilen şey yok artık. Hayatımızın bundan sonrasını -hep bu tartışma ve aynı kararlarla- böyle yaşayacağız. Tamam mı? Bunu kabul edecek süreğen bir cesaret... aman Allahım, Bektaş'ı evvelki akşam haber bülteninde sıkıyönetim komutanlığının “çete artıkları” arasında gördüm ben! Bu kesin. O fotoğraf, yıllar sonra ekranda gördüğüm o fotoğraf neden beni hiç farkında olmadan, ben bunun farkına varamadan o günlere götürdü? Dünkü gazeteye baksam mutlaka o fotoğraf... hiç olmazsa ismine rastlayabilirim belki.

“-Yeteer!”

Yeter yok. Artık gelmez. Bu kesin. Hiçbir şey, ona ilişkin hiçbir şey kesin olamaz. Çünkü onun ne düşündüğü, ne yaptığı, yapıyor, yapacak olduğu belli olmaz. Bakarsın,

“bakarsın” derken bile içeri damlayabilir. Bir sokak kedisi kadar sessizce içeri süzölüp odasına geçerek yatağa uzanıp... hani gazeteye bakacaktım! Sadece gazete mi, devredilen işlerin listesi: Tv. açma, gazeteye bakma, en önce de kafamdan geçirdiğim çay pişirmenin olanaksızlığı düşüncesinin yeniden gözden geçirilmesi, son olarak zihnimi kurcalayan Yeter’in odasına gidip bakma.

Keşke kapının zincirini yuvasına yerleştirerek işi sağlamaya alsaydım. Düşmanı hiçbir şeye kalkışamayacak hale getirerek teslim alma; sonra da yok etme? Hayır, sadece esaret. En kötüsü de bu; ikimiz için de: onun için neden kötü, bu tartışılmaz bir biçimde açık. Benim... içimdeki erkeksi, egemenlikçi, sömürgeci, çağdaş ve uygarlaştırıcı duygular, düşünceler, eylem isteği, eylem iradesi... tutsaklığının sürdürme isteğiyle kendimi de kendiliğinden eğen ama tutsak kılmam. Yine de bu kızı dışarıda olduğuna itiraz edemeyecek bir dutuma getirmeliyim.

“-Nerdeydin kız?”

“-Biraz dışarı çıktıydım.”

“-Dışarı mı çıktıydın? Beni burada akşamın bu saatinde yapayalnız bırakıp dışarı nasıl gidebilirsin? Gittin, hiç olmazsa insan biraz ar sahibi olur. Özür diler, çıkmak zorunda kaldım der.”

“-Neden bahane uyduracak mışım ki! Canım istedi çıktım işte!”

Suçüstü. Yaşlılar... babam da o kelimeyi sık sık kullanırdı. Kullanır kullanmaz da telaşla, sanki o tamlamadan rahatsızlık duyuyormuşçasına hemen düzeltirdi. Cürmü meşhur? Böyle olamaz, “-meş”li bir şeydi meret. Meşhup... meşhut?

Boğuluyorum. Zaman yetmiyor bana. Aklıma düşen her şeyin peşi sıra koşturmaktan boğuluyorum. Onlara nasıl yetişebilirim? Tempo, biraz daha tempo Yazgülü! Biraz

daha hızlı bir tempo tutturmakla sorunlarım çözülür mü? Belki de yaşamımdaki gereksiz korkularımdan, endişelerimden, sıkıntılarımdan böylelikle kurtulurum. Benim en başta plan ve disipline ihtiyacım... Bak, son yıllarda yaşadığımız toplumsal kargaşa nasıl ortadan kaldırıldı. Disiplin, disiplin! İnsanda ve toplumda her düzensizliğin, bunun verdiği acı ve sıkıntıların panzehiri sıkı bir düzen. Bu, sporda olduğu gibi hayatımızın her alanında da geçerli. Toplumsal hayatta geçerli olan, neden bireysel hayatta da... iyi de bir insan kendisine nasıl disiplin uygular? Kendisi dağınık, isteksiz, zayıf, çaresiz... böyleyken zaten aksini gerçekleştiremiyor, değil mi? Gerçekleştirebilse bu özellikler o insandan zaten uzak; uzak olunca da disipline ihtiyacı olmaz mıydı? Disiplin dışarıdan içeriye... benim dışımda biri tarafından bana... dışımızda birilerine... Düşüncelerimde aklım ereli beri tuhafliklar bulmuşumdur. Düşünce... düştüğüm zaman... düş içinde tuhafliklar bulmuşlardır. Duygularım da bu yargılardan bağışık olmamalı. Aklımı, ruhumu düzenleyip hayatımın kalan yıllarında... ya 80-90 yıl yaşarsam? Allah korusun!

Hani Yeter bir tarafa gidemezdi? Odasına tekrar bakmayı düşünürken onu orada bulamama ihtimalini kabul ediyorsam bir tarafa gidebileceğini kabul etmiş olmuyorum mu? Kapıdan sesleneyim, ayıp olmasın. Neden bu değil; odasına dalarsam, oradaysa bana yine kafa tutar. Suçluluk duygusunu yaşarken hissettiklerimi ona belli etmemek için abuk sabuk şeyler söylemek ya da susup sessiz kalarak suçu kendi evimde, bir hizmetçiye karşı... çok ayıp! Kapıyı biraz daha kuvvetlice mi çalsam? O içerde mi ki, onu rahatsız etmemek için bu kadar ince hesaplara dalıyorum? İçerde. Nerden biliyorum? Ona karşı şu anki davranışlarımda hesap kitap peşine düştüm de ondan. Bu benim kişiliğimin bir özelliği. Her türlü şiddetten nefret... düşünce şiddeti, ince düş şiddeti, duygusal şiddet, çoğunda erkeksi cinsel şiddet, kendimizi ve insan soyunu

yok eden mekanik, biyolojik, kimyasal, nükleer şiddet, her türlü toplumsal ve devletsel şiddet ki dinsel, cinsel, dilsel, ve diğer biçimleri yaygınlık gösteren şiddetlerden kurtulabilmek için karşılıklarına çıkarılması gereken zorunlu şiddet... bu kız öksürüyor, odasına baktığım zaman onu göremedim mi yoksa? Olamaz, o kadar bağırdım ben, duymamış olamaz. Evde değildi, yüzde bin evde değildi o. Ya hastaysa, ateşler içinde baygınsa? Yavaşça içeri... bu kızcağızın yatakta varlığıyla yokluğu bir sanki.

“-Yeter! Yeter kızım!”

Ateşi var. Saçları yapış yapış. Zavalcılık! Ateş düşürücü bir şey bulmalıyım. Bu ilaçları nereden aldı bu kız? Bactrim, ludicodin, C vitamini... doktora mı gitmişti? Ona seslendiğim zaman... ama ben odaya bakmadım mı, kızcağızın odasının kapısına kadar gelmedim mi... olamaz, evin bütün bölümlerine göz atmadım mı, bunadım ben. Bunamadım da ne, kızcağıza yardım edeceğime, başında bekleyip duruyorum. Sıcak bir şeyler içse... ama nasıl hazırlarım? İçse demekle olmaz, hemen git, dene, kır dök başsar getir uyandır içir.

Bak oluyor. İstedğim zaman her şeyi yakabilirim ben. İstesem yarım saat, bir saat... biraz fazla coşmadık mı! On beş dakikacık da ayakta duramam mı, bu kadarcık da bana fazla mı, hı! Hem neden benim ne kadar ayakta kalacağıma başkaları, başkalarının kuralları karar veriyor. Yani ben kendime ait bir şeyi bilemiyorum da başkalarının dediklerine harfiyyen uymak durumunda kalan mıyım? Fazla yoruldu! Ama üç beş dakikadır ayakta durdum, duruyorum; gördün işte, beş altı adım attım işte hemen şimdi geçmişimi tutuklayıp tıktırdığım cezaevi olarak kullandığım odaya gidip koltuk değneklerini... değneklerimi çıkaracağım. Çaydanlığı... suyu kaynatmak için ocağa koyduk. Ne pişireceğim? Pişirilmez de ne yapılır peki? Cehennemin dibi, kızcağız orada baygın yatarken ben bu-

rada henüz bir şeyini becermediğim işin dilde doğru adlandırılması üzerinde ince hastalıklılara özgü içerik dışarıyla uğraşıyorum. İhlamur ? Bu kadına nane, karabiber, ihlamur, limon karışımı bir ilaç... önce yiyecek bir şeyler hazırlasam. En hızlı olarak şehriye çorbası pişirebilirim. Bol limonlu ve naneli çorba üst solunum yollarını rahatlatılabilir. Bir kase yoğurt ateşini düşürebilir. Ek olarak birkaç köfte kızartabilirim. Soğan salatası, kırmızıbiber, limon ve naneli... Zavallı dana! Seni Yeter yesin de iyileşsin diye mi kestiler! Kırım kırım kıydılar sana. Yaşam hakkını elinden aldılar.

Çıldırıyorum, çıldırıyorum... tamam hayvanları yemek için, hiçbir şey için öldürmeyelim. Onları koruyalım, kollayalım, sevelim, saya... saymayalım kendi doğal ortamlarında serbestçe yaşarken onlar kendi cinslerini bazen de insanları yutsunlar barışımızı bozanları yakalayıp onları eğitelim eğitilmezlerse onları bize ve soylarına ve de kendi kendilerine zarar veremeyecekleri bir şekilde hapsedelim... İmdat! Bir eğitimci olarak benden öncekilerin ulaştıkları yere hapishaneye ulaşmış bulunuyorum ki ben yeni hapis-haneler kurarken yanıbaşında bir insan bir kadın acılar içinde kıvranıyor. Bu kadını kurtarmak için evimizdeki bütün canlılar cansızlar acil göreve. Bu görevi yerine getirirken fanilerin zaten kısacık olan ömürlerinden vazgeçmeleri hiç gerekmez. Ötekiler her halükarda varoluş durumlarını yani varlıklarını sürdürdüklerine göre benim bilincime göre ve de bilinç sahibi olmayan canlıların baştemsilcisi olarak ben diyorum ki elbette her tür sahiplik sizlere göre bizlere ve bizlere göre de gezegendaş bazılarımıza düşer itirazları olanlar gezegen barış heyetine hemen başvurabilirler şimdi tartışmalarla zaman yitirmeden acil eyleme geçiyoruz eylemimizin sonuçlarının sorumluluğunu kabul ediyoruz, kabul edenler, kabul etmeyenler, kabul etmeyen azınlığın kararı acilen uygulanacaktır çün-

kü arsızlık edip tartışsak da tartışılmayacak bir şeyle karşı karşıyayız, peki bunu kim belirleyecek, ben, hahh!

(-Kızım sen iflah olmaz bir düşünce ishaline tutulmuşsun!

-Eeee elimden gelen ne? Düşünce dilim seksi olsa bari ikizdeş?

-Hiç de güldürücü değilsin!)

Sağlık ansiklopedisine bakayım. Ateş ve ateşli hastalıklar, belki grip bölümünü okumak yeterli olur. Doğrudan Şifalı Bitkiler kitabına neden bakmıyorum? Su kaynıyor, çişim geldi, baston... baston değilleri alayım cezaodamız bitişik, cezaevi gibi ne cezaevi Suç ve Ceza'nın Dostum Yevskiliğinden dolayı doğrudan hapisevi, hapishanemiz çok düzenlidir eski dergiler gazeteler gazeteleri karıştırmayı sonraya bırak maşallah Yeter de çok düzenlidir canı sıkıldıkça tutuklu ve cezalı yayınlarımızla ilgilenir onları her gün sıraya sokar ulusçuluk on kıtasıyla istiklal marşı andımız dokuz ışık altı ok otuz iki farz öğretir peki koltuk değneklerimizle kendimizi çok yorup evde iki insan bilumum eşya yardıma muhtaç... şimdi bunun sırası değil sıra kitaplığa gidip kızcağıza nasıl bir iksir hazırlayacağımıza hemen karar verebilmekte.

Yılbaşına çok az bir zaman kaldı. Alışveriş. Almazsak ne vereceğiz? Neden bir şeylerin telaşına kendimi kolayca kaptırırıyorum? Ötekiler gibi. Onlardan farklıyım, değil mi? Kabul etsem de etmesem de, durumumu kavrasam da kavramasam da, onlarca benzerlik bulsam da bulmasam da, var olan bir fark burada öylecene bana bakıyor.

Akşamki telaşımda yılbaşı alışverişinin de payı yok muydu? Herkesin sevindiği, nedenini bilmeden, nasıl gerçekleşeceğini bilmeden, yaşayıp yaşamayacaklarını bilmeden yine de yakın gelecekte yaşayacakları güzelliklere inandıkları, bu güzellikleri kendilerine yakın buldukları insanlara duyurmak istedikleri, yakınlaşan, kendilerine

doğru her saniye kavuşmak azmiyle koşturan tekin şeylerin ipi göğüsleyeceği anı ve sonrasında sürececek olan hoşlukların kendilerinde oluşturduğu coşkuyu tanıdık tanımadık bütün insanlara aktarma telaşı... kitlesel bir histeri. Kitlesel bir gösteri. Caddelerde, mağazalarda, eğlence yerlerinin önlerinde, işyerlerinde, evlerde, hayatın sürdüğü her yerde gülümsemeye, sevinçli görünmeye çalışan insanlar. Artık daha fazla tükettikçe mi var olduğumuzu düşünür hale geldik biz gezegenliler? Birine bir şeycik hediye edebiliyorsam o var oluyor; hediye alabiliyorsam varım mı? Bunları ben de mi kabul ediyorum? Etmeyorsam, kimse gelmeyecek olduktan sonranın burukluğunu neden yaşıyorum bunları düşünürken? Daha birkaç saat önce olmadık iftira attığım bu kızcağıza karşı onun başucundan ayrılamayacak kadar yüreğimi yumuşatan beni anaçlaştıran neden yalnız geçirilecek bir yılbaşında onun kaderime ortak oluşunun verdiği minnettarlık duygusu değil mi? Hatta ben farklıyım derken duyduğum ezik bir yeterlilikten kaynaklanan hoşnutluk, ona bir hediye vermekle onu, kendime bir hediye vermekle de... hahhah ha, kendimi var etmek eyleminin düşüncesi beni onca nesnel farklarıma karşı ötekilerin safına katmaz mı? Katarsa ne olmuş!

Ballı, naneli, karabiberli, adaçaylı, ıhlamurlu, limonlu karışım kızcağızı ferahlattı sanki. Ateşi düşmüş; teni buz gibi olmuş. Kocakarı ilaçları... Zavallı çocuk, elim altında dolaştıkça, inliyor. Bir tarafı mı ağrıyor? Saçlarının dibi yapış yapış olmuş. Sırtı da terlidir bunun. Şu yüz ifadesine bak, canım yavrum! İnsan hiç de iddia ettikleri gibi doğuştan kötü değil. Hiç kötü olan bir varlık böyle hüznü, böyle saf, böyle suçsuz, böyle zulüm altında inler mi! Ya benim yüreğime doluşanlar ne? Bu dokunuşların bedenimde ve ruhumda bıraktıkları izler çok güzel. Hepimiz ne kadar açız muhtacız ilgiye, sevgiye, kollanmaya, bakılmaya, esirgenmeye... değil! Bırak bu sözcüklerin anlamlarını nihilistçe bozmayı; değiştirmeyi, reddetmeyi. Yardıma

ihtiyacı olan insana böylesi anlarda yardım ederek bu görevi sahiplenmek yardımı ve o insanı değil, görevi sahiplenmek... görev mülkiyetine de itiraz ediyor musun Nihalim benim? Haklısın, buna uygun bir sözcük olmalı dağarcığımda çıkınımda ya da yaratmalıyım. Anladım; elbette kendimize ilişkin güzellikleri ifade ederken neden elalemin netameli sözcüklerini kullanalım. Ne kadar da milliyetçiyim! Neden kendime ulusçu deyince o kadar acıtmıyor beni? Çünkü çoğunluğun onay mühürü. Din, dil, soy, devlet, toprak, inanç, kültür... Hem sözcükler o kadar arı duru suçsuz günahsız değiller, değil mi? Topluma ait şeyler gibi mi? Hayır şekerim o hayaleti oluşturan senin gibi insanların bazılarına ait şeyler...

Saat geceyarısını vuruyor. Bu saatin alınıp eve getirildiği günü şimdi neden hatırladım? Orda dikilen kız çocuğu ben miyim? İlkokula gitmediğime göre beş altı yaşında olmalıyım. Aman Allahım, belinde kendi kumaşından yapılmış kuşağı olan, mavi mineli basmadan dikilmiş kolları karpuz ve dantelli... eteği, eteğinde de firdolayı danteli olan bir elbise. Annem Mukaddes Teyze'ne diktirmişti. Elbise denemesinde kendimi tutamayıp istemeden de olsa hep gülüyorum. Coşkumu, sevincimi, evcenliğimi, hoşnutluğumu gösteren bu engelleyemediğim kesik kesik ıhlılı gülüşlerimden çok utanıyorum. Ben Mukaddes Teyze'min önünde ayakta dikili kıpırtısız dururken annem beni dikkatle inceliyor. Elbiseyi mi? Teyzem habire konuşuyor. Sesi çok uzaklardan geliyor sanki. Teyzemin sesi bir yandan da beni gıdıklıyor, güldürüyor, şımartıyor. O beni şakacıktan azarladıkça hoşlandığım bir utangaçlığa kapılıyorum. Kendimi, bu kadar sevinmemi belli etmesem. Ben bir kız çocuğuyum. Oğlanlar gibi hoşuma giden her şeye uluorta kıkırdamasam, kingirdemesem. Teyzem imdadıma yetişiyor: beni koltukaltlarımdan gıdıklamaya başlıyor.

“-Kıpırdama kız!”

“-İhlı!”

Saati eski evimizdeki... eski? Öyle ya burası yeni ve evimiz olamıyor. Olsaydı, annem, babam, anneannem... onu hepten unuttum. Onun patlıcan moru, bakır çalığı yüzü... insanın annesi babası ölünce anneannesi hiç hatırlanamaz mı? Bize yakın olan acı, kendisine göre daha uzakta kalmış acıları araya giren zaman ve ona bağlı kısmı veya tamamı unutma eylemimizle ilk şiddetini yitiriyor mu? Ya da insanın dayanma gücünün sınırlılığından dolayı, insan belleği kendi bütünlüğünü kollamak için ilk acılarımızı bir sis bulutuyla sarmalayıp onu silikleştirerek bizi yeni acılara dayanabilecek bir yapıya mı ulaştırıyor, hazırlıyor, var olan direncimizi belli bir düzeyde tutmamızı sağlıyor? Şimdi anneannem için duyduğum acı beni yaz akşamlarında esen serin rüzgarların bedenimi üşütmesinden duyduğum rahatsızlık kadar ancak etkiliyor. Her halükarda dayanabileceğim bir durum. Ya annem için? Ne kadar şiddetli bir acı ki gün geçtikçe beni kavuracağa benziyor. Bu süregelen acının önünü ancak yeni... Allah korusun! Belli mi olur, yaşadıkça daha nelerle karşılaşacağım belki. Allah korusun, Allah korusun!

Belki de acıların diziliş sırasıyla ilgili değil duyduğumuz, yaşadığımız şiddet. Var olup da kabul edilemez olanın kaçınılmazlığını onun yaklaşmasıyla birlikte alttan alta bir benimseyiş. Anneler anneanne olurken, ben anne oluyorum... ya da genç kızlar anne oluyor. Genç kızlar, anneler, çocuklar eşzamanda yaşlanırken büyükanne ölüyor. Bu ölümün acısını duyan çocuklar kendi anneleri öldüğünde bu acıyı artık eski şiddetinde duymaz mı oluyor? Büyükanneleler unutuluyor, onların ölümleri, her ölümünden duyduğumuz irkilme, yaklaşan kendi ölümlerimizin çaresizliği karşısında ne kadar basit, sıradan, heyecansız, kuru ve tekdüzeleşiyor! Hicran'ın geçmiş yılbaşılardan birinde -sekiz yıl önce?- bana hediye ettiği kitaptaki bir şiirin insanın anında bulaşıcı... evet, bulaşıcı etkisinde kalan ruh ha-